

Arrest

nr. 73 610 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – Model B, aan verzoekers ter kennis gebracht op 6 juli 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat F. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 september 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) voor hun zoon D. H..

1.2. Voormelde aanvraag werd op 11 maart 2011 ontvankelijk verklaard.

1.3. Op 24 juni 2011 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 september 2010 ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.10.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

H., S.(...)

en echtgenote:

A., M. (...)

en minderjarige kinderen.

H., D. (...)

H., Y. (...)

nationaliteit: Armenië

adres; (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 11.03.2011, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur stelt in haar verslag dat uit de door betrokkene voorgelegde medische attesten blijkt dat hij lijdt aan een medische aandoening waarvoor hij medicamenteus behandeld wordt. Chronische (al dan niet gespecialiseerde) behandeling en opvolging zijn noodzakelijk

Betrokkene kan reizen. Gelet op de jonge leeftijd van betrokkene is mantelzorg aangewezen. Aangezien deze beslissing ook geldt voor het gezin (ouders en broer) van betrokkene kan worden verondersteld dat zij instaan voor deze ondersteunende aanwezigheid en hulp.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de behandelinqs- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië.

Uit het verslag van de arts-adviseur en de gegevens opgenomen in het administratieve dossier blijkt dat de nodige medicatie, behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië.

De arts-adviseur komt dan ook tot de conclusie dat de aandoening van betrokkene, hoewel hij lijdt aan een aandoening die kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de nodige behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië:

Er dient opgemerkt te worden dat deze beslissing ook geldt voor het gezin (beide ouders en broer) van betrokkene. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat de beide ouders niet in staat zouden zijn een beroepsactiviteit uit te oefenen en zodoende een inkomen te verwerven. Er kan dan ook van uitgegaan worden dat zij in staat zijn in te staan voor eventuele bijkomende (al dan niet onofficiële) kosten verbonden aan de medische behandeling van betrokkene.

De financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen is bijgevolg voldoende gegarandeerd.

Betrokkene kan voor de nodige medicatie en opvolging terecht in de lokale apotheken, medische centra en/of poliklinieken of in de (al dan niet gespecialiseerde) ziekenhuizen van de Armeense hoofdstad Erevan'.

De geografische toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen is bijgevolg voldoende gegarandeerd.

Verder dient vermeld te worden dat betrokkenen beroep kunnen doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven'.

Betrokkene haalt in zijn verzoekschrift aan dat hij in Armenië reeds tevergeefs medische hulp zocht voor zijn aandoening, doch dat zijn ziekte dermate zeldzaam is en er geen adequate medische behandeling

bestaat. Hij brengt echter geen bewijzen aan die deze algemene beweringen ondersteunen. Bovendien blijkt uit het verslag van de arts-adviseur dat zowel de nodige medicatie, behandeling en opvolging wel degelijk beschikbaar zijn in Armenië.

Betrokkene haalt in zijn verzoekschrift tevens aan dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst niet zou kunnen genieten van de toegang tot de medische zorgen zoals hij deze momenteel in België ontvangt.

Er dient echter vermeld te worden dat een verblijfstitel niet enkel afgegeven kan worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen lopen.

Naast de verificatie van de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of het land waar de verzoeker gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat, zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan gaan om een privé- of een openbaar systeem, een staatsprogramma, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds, ...

Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening

Van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening toegankelijk is voor de aanvrager in zijn herkomstland of het land waar hij gewoonlijk verblijft.

Dit alles in overweging genomen kan gesteld worden dat betrokkene aanspraak kan maken op een medische behandeling in Armenië, en er dan ook geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar zijn herkomstland.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het teven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

In het verzoekschrift dd 04.10.2010 is tevens een verslag terug te vinden van 19.08.2010 opgesteld door een psycholoog op naam van H. S. (...). Doch we merken op dat een medisch getuigschrift dient opgesteld en ondertekend te worden door een dokter in de geneeskunde. Dat een psycholoog niet per definitie de titel van dokter in de geneeskunde bezit en dientengevolge kan dit verslag niet aanzien worden als een medisch getuigschrift. Deze elementen ingeroepen voor H. S. (...) kunnen dan ook niet weerhouden worden.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkenen verblijven in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7. al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren; het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkenen te willen overhandigen."

1.4. De voormelde beslissing werd op 6 juli 2011 aan de verzoekers ter kennis gebracht, samen met een het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, zijnde de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid meegedeeld op 24/06/2011

wordt aan H. S. (...) + A. M. (...) + H. D. (...) + H. Y. (...)

*geboren te Republic of Armenia / Unie d. Socialist. Sovjetrep. op (...)
van Armenië nationaliteit,*

het bevel gegeven om uiterlijk op 05/08/2011 het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de volgende Staten: Denemarken, Duitsland, Finland, Frankrijk, Griekenland, IJsland, Italië, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Zweden(l)tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkenen verblijven in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging op grond van artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van hun middel voeren verzoekers het volgende aan:

“Overwegende dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat de minderjarige zoon van verzoekers, D. H. (...), lijdt aan een aandoening die kan worden beschouwd als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, doch dat wordt gesteld dat dit risico in casu niet voorhanden is aangezien de nodige behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië;

Dat voorts wordt gesteld dat de toegankelijkheid van de nodige medische zorgen kan worden gegarandeerd doordat de ouders van D. (...) in staat kunnen worden geacht om een eigen inkomen te verwerven via een beroepsactiviteit, zodat zij zouden kunnen instaan voor “eventuele bijkomende (al dan niet onofficiële) kosten verbonden aan de medische behandeling van betrokkene”;

Dat in deze beslissing echter wordt voorbijgegaan aan het psychologisch attest dat werd opgesteld voor de vader van D. H. (...), nl. S. H. (...);

Dat uit dit attest blijkt dat deze vader lijdt aan een depressie die zich uit in de vorm van droevig humeur, verminderde eetlust, concentratieproblemen, isolement, zinloosheid, nervositeit, zweten en trillende handen, slapeloosheid, angst.;

Dat in dit attest voorts wordt gesteld dat een terugkeer naar Armenië niet mogelijk is voor verzoeker, aangezien in dat geval zijn psychische gezondheidstoestand zou verslechteren rekening houdend met zijn psychische fragiliteit, met de onveilige levensvoorwaarden (“des conditions de vie insécurisantes”, zo stelt het attest) en de moeilijke toegang tot medicatie;

Dat zodoende ernstige vragen kunnen worden gesteld bij de mogelijkheid van verzoeker om te gaan werken en zodoende afdoende inkomen te verwerven die nodig is voor de behandeling van zijn zoon D. (...);

Overwegende dat Uw Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is bij zijn beoordeling van de materiële motiveringsplicht zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, maar dat Uw Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvV nr. 9171 van 26 maart 2008, overweging 2.6, waarbij verwezen wordt naar R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001);

Dat in casu blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken op onredelijke wijze tot haar besluit komt, nu zij enerzijds erkent dat de ouders van D. H. (...) een inkomen zullen moeten verwerven om in te staan voor de medische kosten voor de behandeling van de aandoening van D. H. (...), maar anderzijds eraan

voorbijgaat dat minstens de vader van D. H. (...), zoals blijkt uit het voorgelegde psychologische attest, niet in staat blijkt te zijn om een beroepsactiviteit te verrichten, zodat enkel de moeder van D. H. (...) desgevallend zou moeten instaan voor zowel het levensonderhoud van zichzelf, en haar gezin (haar echtgenoot en twee kinderen), én voor de medische behandeling en medicatie van haar echtgenoot en haar zoon D. (...);

Dat zulks een onredelijk standpunt is van tegenpartij en de materiële motiveringsplicht schendt;

Dat de stukken uit het dossier, m.n. het psychologisch attest van Mevrouw K. K. (...), de tussengekomen beslissing niet kan schragen en dat de tegenpartij haar beslissing heeft genomen op grond van niet-correcte of niet-volledige informatie.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is, zoals verzoekers aanhalen, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.3. Verzoekers verzetten zich tegen het motief in de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat de ouders van D. kunnen worden geacht om een eigen inkomen te verwerven via een beroepsactiviteit en zodoende kunnen instaan voor eventuele bijkomende kosten verbonden aan de medische behandeling van betrokkene, in essentie omdat, gezien het psychologisch attest met betrekking tot de vader, vragen kunnen worden gesteld omtrent diens mogelijkheid om te gaan werken.

2.4.1. Het attest waarnaar verzoekers verwijzen is opgemaakt voor eerste verzoeker, de vader van D., door een klinisch psychologe waarin wordt gesteld dat een terugkeer naar het land van herkomst niet aangewezen is en zal zorgen voor een verslechtering van zijn geestelijke gezondheid, terwijl de toegang tot zorgen en medicatie niet gemakkelijk zal zijn.

2.4.2. Enerzijds dient erop te worden gewezen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf door de ouders, eerste en tweede verzoekers, werd ingediend *“op grond van medische redenen voor hun zoon D.”* Uit geen der elementen van het dossier –ook niet uit de aanvraag zelf- blijkt dat de vader een medisch probleem zou hebben dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou kunnen verantwoorden. Dienaangaande ligt overigens ook geen medisch attest, zoals vereist in artikel 9ter, voor. Het attest waarnaar wordt verwezen werd opgesteld door een klinisch psycholoog. Aangaande eerste verzoeker dient derhalve niet de vraag te worden gesteld of hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Dit blijkt ook met zoveel woorden uit de bestreden beslissing.

2.4.3. Voorts blijkt dat het psychologisch attest wel stelt dat de vader weliswaar lijdt aan een depressie, maar wordt er op geen enkel ogenblik gesteld dat hij niet in staat is om te werken. Derhalve is niet aangetoond dat op kennelijk onredelijke wijze werd besloten door de verwerende partij dat de ouders niet in de mogelijkheid zouden zijn om desgevallend een financiële bijdrage te leveren aangaande de behandeling van hun zoon. Daarbij mag overigens niet uit het oog worden verloren dat verzoekers niet betwisten dat het REAB-programma van de IOM hen kan bijstaan bij de opbouw van een nieuw leven en eventueel financiële ondersteuning kan bieden.

2.5. Verzoekers hebben met de door hen aangevoerde argumenten bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de materiële motiveringsplicht. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS